

Зі скорботою сприйняли повідомлення, що 4 грудня 2014 року після тяжкої хвороби пішов із життя Заслужений діяч науки і техніки України, доктор медичних наук, професор М.Б. Маньковський.

Серед видатних учених нашої країни, імена яких будуть увічнінені в історії медицини, одне з почесних місць по праву займає Заслужений діяч науки, лауреат Державної премії України в галузі науки й техніки, професор Микита Борисович Маньковський – людина, яка вирізнялася не лише високим професіоналізмом, фаховими знаннями та великим практичним і життєвим досвідом, а й широкою ерудицією, інтелігентністю, людяністю.

Микита Борисович був природно обдарований великим талантом і досконалим розумом, надзвичайно добрим серцем і дивовижно хорошим характером, а також красивою і привабливою зовнішністю. Коректний, ввічливий, завжди люб'язний, терпеливий до іншої думки, водночас твердий у відстоюванні моральних принципів. Це лише короткі штрихи до його портрета.

Тому, у дні, коли медична громадськість України та поза її межами сумує з приводу втрати видатної постаті – організатора науки, та узагальнює відомості про його життєвий, науковий і педагогічний шлях, хочеться розповісти про Микиту Борисовича Маньковського – одного з лідерів вітчизняної клінічної неврології другої половини ХХ – першого десятиріччя ХХІ століття.

Професор М.Б. Маньковський прийняв естафету завідування кафедри нервових хвороб Київського медичного інституту ім. О.О. Богомольця від свого батька академіка

Пам'яті видатного вченого-невролога й педагога, професора Микити Борисовича Маньковського

(24.12.1914-3.12.2014)

Б.М. Маньковського й очолював її з 1962 по 1965 рр., одночасно з 1961 року він працював проректором із наукової роботи в рідному ВУЗі. Наче невеликий для історії проміжок часу, але навіть за цей короткий період Микита Борисович примножив авторитет кафедри нервових хвороб і навчального закладу в цілому, продовжував традиції своїх попередників професора М.М. Лапінського та академіка Б.М. Маньковського.

Микита Борисович був чудовим лікарем-неврологом, клініцистом, який належить до плеяди фахівців із ласкою Божою. Його педагогічний хист надзвичайно високий, а лекторський талант був і залишається неперевершеним взірцем для наступних поколінь неврологів. Лекції для студентів він читав яскраво, емоційно, здебільшого це було проблемне висвітлення матеріалу. Із спогадів випускників тих років: «...професор М.Б. Маньковський на лекціях піднімав нас студентів до високого рівня, змушував задумуватися щодо стану й подальшого розвитку науки неврології; ...то були лекції, які змушували кожного із нас удосконалювати свої знання».

Протягом 3-х років роботи на кафедрі під керівництвом професора М.Б. Маньковського продовжували проводити щотижневі конференції для неврологів міста Києва та районів Київської області, які започаткував академік Б.М. Маньковський. Демонструвалися складні для діагностики випадки патологій нервової системи, проводилися огляди літератури, реферативні повідомлення. То були справжні майстер-класи для молодих лікарів.

У клініці нервових хвороб, якою керував професор М.Б. Маньковський, завжди панував дух доброзичливості, взаємоповаги, людяності, які поєднувалися з вимогливістю.

Нинішнє покоління неврологів Київської неврологічної школи, учні та послідовники Микити Борисовича будуть завжди пам'ятати свого Вчителя, продовжувати та примножувати славні традиції, багатий клінічний досвід який є підґрунтям для подальшого розвитку неврологічної науки.

Із приємністю зауважимо, що постать професора Микити Борисовича Маньковського, якому присвячено багато спогадів, вимальовується з повагою та любов'ю, оскільки це видатна постать, учений-новатор.

Глибоко сумуємо з приводу втрати видатного науковця й педагога та висловлюємо глибокі співчуття рідним і близьким. Світла пам'ять про нього назавжди залишиться в наших серцях. Недаремно кажуть, що людина живе, поки її пам'ятають.

*С.М. Вінчук
Заслужений діяч науки і техніки України,
доктор медичних наук, професор*